

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Š. D.**, bývajúcí v P., proti žalovanému: **CETELEM SLOVENSKO, a.s.**, IČO: 35787783, Bratislava, Panenská 7, v dovolacom konaní zastúpený Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., Bratislava, Ružinovská 42, za ktorú koná JUDr. Viktória Nagyová Tenkač, advokát a konateľ, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie legionárov 1, **o určenie neplatnosti úverovej zmluvy**, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 13C/124/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. novembra 2013 sp.zn. 19Co/31/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 7. novembra 2012 č.k.13C/124/2010-243 určil, že „úverová zmluva medzi žalobcom a žalovaným v časti týkajúcej sa úverovej karty v bode ‚C‘ a v bode IV. všeobecných podmienok Cetelem Slovensko a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru je neplatná.“ Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 14. novembra 2013 sp.zn. 19Co/31/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho odvolaní žalovaného napadnutej časti, „t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti“ a „žalovanému“ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Vo veci samej tak rozhodol majúc za to, že odvolaním napadnutá časť rozhodnutia je správna, spočívajúca na správne zistenom skutkovom stave a na jeho správnom právnom posúdení, na čom sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný podal dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzuje z vady konania spočívajúcej v tom, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.; dovolací súd v ďalšom texte pri citácii ustanovení Občianskeho súdneho poriadku má na mysli jeho znenie do 31. decembra 2014). Taký postup súdu vidí žalovaný v tom, že súd prvého stupňa, ani odvolací súd neodôvodnili, prečo nevykonali ním niekoľkokrát navrhnutý dôkaz vypočutím nahrávok telefonických rozhovorov žalobcu a zamestnancov žalovaného; súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí dokonca neuviedli ani to, že takýto dôkaz bol navrhnutý. Nebolo mu tak ako účastníkovi konania poskytnuté jasné, výstižné, zrozumiteľné, presvedčivé a preskúmateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. žalovaný vidí aj „v samotnom nevykonaní dôkazu“. Dovolanie odôvodnil aj tým, že konanie súdov je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Tzv. inú vadu (majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) vidí žalovaný v tom, že súdmi prijaté závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, vychádzajú len z tvrdení žalobcu, na vyvrátenie ktorých mu nebola daná možnosť. Súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí „používajú predpoklady, domnienky a hypotézy, ktoré nemajú svoju oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. bol neúplne zistený skutkový stav veci, v dôsledku čoho bola žalovanému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom a teda porušené jeho právo na súdnu ochranu [...]“. V poslednej časti svojho dovolania žalovaný vytýka súdom nesprávny výklad nimi použitých právnych predpisov. Navrhol z uvedených dôvodov dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a pre rovnaké vady aj rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca ani vedľajší účastník na jeho strane sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Vychádzal pritom z týchto záverov:

Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania tohto princípu, a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť. Princíp právnej istoty nachádza svoje miesto aj v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, ktorými sú upravené podmienky prípustnosti dovolania.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje, okrem iných, aj konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak

ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalovaného napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalovaným podané dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sú spojené s tzv. inou vadou v konaní, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávnym právnym posúdením veci (k týmto dovolacím dôvodom sa dovolací súd vyjadruje nižšie).

Prípustnosť dovolania žalovaného by prichádzala v úvahu len, ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver

o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací sa súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Žalovaný v dovolaní netvrdí, že by mu postupom súdu bolo znemožnené uplatnenie vyššie uvedených procesných práv. Tvrdí, že k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo tým, že súdy nižšieho stupňa neodôvodnili, prečo nevykonali ním niekoľkokrát navrhnutý dôkaz vypočutím nahrávok telefonických rozhovorov žalobcu a zamestnancov žalovaného; v dôvodoch svojich rozhodnutí dokonca neuviedli ani to, že takýto dôkaz bol vôbec navrhnutý. Nebol mu tak ako účastníkovi konania poskytnuté jasné, výstižné, zrozumiteľné, presvedčivé a preskúmateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. žalovaný vidí aj „v samotnom nevykonaní dôkazu“.

K tejto dovolacej námietke dovolací súd poznamenáva, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

V súvislosti s predmetnou dovolacou námietkou žalovaného považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť rozhodujúce dôvody, na ktorých súdy nižších stupňov založili svoje rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2012 č.k. 13C/124/2010-243 (str. 7 a 8) vyplýva, že súd prvého stupňa (súd viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho uznesení z 20. marca 2012 sp.zn. 19Co/55/2011, ktorým zrušil prvú žalobu zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa z 11. mája 2011 č.k. 13C/124/2010-177) založil svoje rozhodnutie o neplatnosti časti úverovej zmluvy týkajúcej sa úverovej karty na tom, že nebola dodržaná písomná forma tejto zmluvy. K tomu uviedol, že: „Ak uvedená časť ‚C‘ zmluvy neobsahovala všetky podstatné náležitosti návrhu zmluvy, nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu zmluvy ani dorúčením listu žalovaného, ktorým oznámil žalobcovi obdržanie úverovej karty a kde boli uvedené niektoré náležitosti úverovej zmluvy (úverový rámec, úroková miera ...). Na všetkých podstatných náležitostiach zmluvy musí existovať zhoda v návrhu a v jeho prijatí, pričom v návrhu žalobcu (zrejme správne žalovaného, poznámka dovolacieho súdu) všetky náležitosti chýbali.“ Odvolací súd v rozsudku zo 14. novembra 2013 sp.zn. 19Co/31/2013 sa plne stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa a na potvrdenie jeho správnosti uviedol aj ďalšie dôvody, v ktorých (o.i.) uviedol, že: „Náležitosti pre platný právny úkon museli byť uzavreté písomne. Ďalšie

prípadné ústne dojednania nemôžu neplatný právny úkon zmeniť na platný. Pri písomnom právnom úkone chýbala vôľa žalobcu uzavrieť aj iný úver, ako úver na notebook“. Z uvedených záverov súdov nižších stupňov o nedostatku písomnej formy právneho úkonu nepochybne vyplýva, že aj prípadné vykonanie dôkazu vypočutím nahrávok telefonických rozhovorov žalobcu a zamestnancov žalovaného nemohlo mať význam pre rozhodnutie súdov vo veci samej. Súd prvého stupňa preto na pojednávaní konanom 7. novembra 2012 uznesením pojatým do zápisnice dôvodne zamietol návrh zástupcu žalovaného na prehratie zvukových nahrávok z telefonických hovorov žalobcu s pracovníkmi žalovaného.

Je síce pravda, že súdy nižších stupňov v odôvodneniach svojich rozsudkov výslovne neuviedli dôvody nevykonania žalovaným navrhnutého vyššie uvedeného dôkazu (tie podľa dovolacieho súdu nepochybne vyplývajú z toho, čo súdy považovali za nosný dôvod svojich rozhodnutí), tým však žalovanému neodňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Vytýkanie tohto žalovaným tvrdeného nedostatku odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, a nebodaj prípadné ich zrušenie z tohto dôvodu dovolacím súdom, by bolo samoučelné.

Podľa dovolacieho súdu nemožno prisvedčiť ani ostatným dovolacím dôvodom žalovaného.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž, ako už bolo uvedené vyššie, nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa

a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Žalovaný v dovolaní tiež namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľmi 1/, 2/ tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ žalovaný namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba poukázať na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Dovolací súd majúci na zreteli vyššie uvedené dospel k záveru, že dovolaním napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu zo 14. novembra 2013 sp.zn.

19Co/31/2013 a jeho postupom, ktorý vydaniu predchádzal, nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v súvislosti s dovolacím konaním im žiadne trovy nevnikli .

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2015

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová